Tamilmanam – International Research Journal of Tamil Studies
An international, peer-reviewed academic journal
e-ISSN: 3049-0723
pISSN:3107-7781

தமிழ்மணம்
Peer-reviewed · Open access · Google Scholar · Crossref DOI
SJIF Impact Factor 3.5 · Monthly
Vol. 12, No. 06 (2026) p406–416 TIRJTS-2026-0033
DOI: 10.63300/tm12052026.20

RESEARCH ARTICLE

வள்ளுவரும் தமிழ்ச் சமுதாயமும்

Valluvar and Tamil Society

முனைவர் பா. பாலச்சந்தர்[1,*], விஜயலட்சுமி[2]

[1] உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த் துறை பெரி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, மண்ணிவாக்கம், சென்னை – 48

[2] மூன்றாமாண்டு, தமிழ்த் துறை, பெரி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, மண்ணிவாக்கம், சென்னை – 48

***Corresponding author:** முனைவர் பா. பாலச்சந்தர், balachandar03101989@gmail.com

ARTICLE INFO

Article history
Received: 25 October 2026
Revised: 26 October 2026
Accepted: 28 October 2026

Article ID
TIRJTS-2026-0033

Peer review
Double-blind peer review

Keywords
Thirukkural
Valluvar
Sangam literature
Vedic tradition
principle of equality by birth
balanced society
individual virtue

ABSTRACT

This paper aims to examine the social hardships, problems, and social structure that Tamil society experienced in Valluvar's time. It explains how Valluvar rejected Sangam-age practices such as meat-eating, toddy-drinking, and sacrificial rites on the basis of compassion (arul); how he confronted, through a dialectical outlook, the Vedic view that upheld a fixed social order; and how he put forward the principle that all are equal by birth. It further shows that Valluvar stressed a balanced society by continuing the tribal tradition of sharing food, by imposing ethical constraints on kings, merchants, and the wealthy, and by condemning poverty as a flaw of society. The study concludes that conduct and action alone are the measure by which people should be judged, and that individual virtue is the foundation of social well-being.

How to cite this article: முனைவர் பா. பாலச்சந்தர், & விஜயலட்சுமி (2026). வள்ளுவரும் தமிழ்ச் சமுதாயமும். *Tamilmanam – International Research Journal of Tamil Studies*, *12*(06), 406–416. https://doi.org/10.63300/tm12052026.20
Copyright and licence: © 2026 The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution 4.0 International License (CC BY 4.0), which permits unrestricted use, distribution and reproduction in any medium, provided the original work is properly cited.

சங்க மரபு, வைதீக எதிர்ப்பு, சமத்துவம், சமநிலைச் சமுதாயச் சிந்தனை ஆகியவற்றின் ஆய்வு

A Study of the Sangam Tradition, Opposition to Vedic Orthodoxy, Equality, and the Vision of a Balanced Society

முனைவர் பா. பாலச்சந்தர்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த் துறை

பெரி கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி, மண்ணிவாக்கம், சென்னை – 48

மின்னஞ்சல்: balachandar03101989@gmail.com | கைபேசி: 9750367352

மாணவி: விஜயலட்சுமி, தமிழ்த் துறை, மூன்றாமாண்டு

ஆய்வுச் சுருக்கம்:வள்ளுவர் காலத் தமிழ்ச் சமுதாயம் கண்ட சமூக இன்னல்கள், பிரச்சனைகள், சமூகக் கட்டமைப்பு ஆகியவற்றை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். சங்க கால வழக்கங்களான ஊன் உணவு, கள்ளுண்டல், வேள்வி ஆகியவற்றை வள்ளுவர் அருளின் அடிப்படையில் மறுத்ததையும், நிலைத்த சமூக அமைப்பைப் போற்றிய வைதீகப் பார்வையை இயங்கியல் நோக்கால் எதிர்கொண்டதையும், பிறப்பொக்கும் கோட்பாட்டை முன்வைத்ததையும் இவ்வாய்வு விளக்குகிறது. மேலும், இனக்குழுப் பகிர்ந்துண்ணல் மரபைத் தொடர்ந்தும், அரசன், வணிகர், செல்வர் ஆகியோருக்கு அறக்கட்டுப்பாடுகளை விதித்தும், வறுமையைச் சமூகக் குறையாகக் கண்டித்தும் வள்ளுவர் சமநிலைச் சமுதாயத்தை வலியுறுத்தியதைக் காட்டுகிறது. ஒழுக்கமும் செயலுமே மனிதரை மதிப்பிடும் அளவுகோல் என்பதும், தனிமனித ஒழுக்கமே சமுதாய மேன்மையின் அடித்தளம் என்பதும் இவ்வாய்வின் முடிவுகளாகும்.

திறவுச் சொற்கள்:திருக்குறள்; வள்ளுவர்; சங்க இலக்கியம்; வைதீக மரபு; பிறப்பொக்கும் கோட்பாடு; சமநிலைச் சமுதாயம்; தனிமனித ஒழுக்கம்

1. முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியங்களுள் நீதி இலக்கிய வகையில் தனிச் சிறப்புப் பெற்றுத் திகழ்வது திருக்குறள். ‘உலகப் பொதுமறை’ எனப் போற்றப்படும் இந்நூல், அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பாலில் தனிமனித வாழ்வையும் சமுதாய வாழ்வையும் ஒருசேரப் பேசுகிறது. தம் காலத்துச் சமுதாய மாற்றத்தையும் புதிய சமுதாய அமைப்பின் தேவையையும் உணர்ந்த வள்ளுவர், பொதுவுடைமைச் சிந்தனை, சமுதாய முன்னேற்றம், பொருள்முதல்வாத நோக்கு எனப் பல தளங்களில் தம் கருத்துகளை முன்னெடுத்துச் செல்கிறார். இக்காரணங்களால் திருக்குறள் இன்றும் ஆய்வுக்குரிய வளமான களமாக விளங்குகிறது.

பண்டைய சமுதாய வாழ்வின் நடைமுறைகளை வள்ளுவர் எவ்வாறு எதிர்கொண்டார், புதிய சமுதாய அமைப்பிற்காக அவர் எவற்றை முன்னெடுத்தார், தம் இனம் சார்ந்த மரபுக் கருத்துகளை அவ்வமைப்பிற்கு எவ்வாறு பயன்படுத்தினார் என்பவற்றை இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

2. ஆய்வு நோக்கமும் ஆய்வு முறையும்

இவ்வாய்வு மூன்று நோக்கங்களைக் கொண்டது. முதலாவதாக, சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும் சமூக நடைமுறைகளையும் திருக்குறள் முன்வைக்கும் அறக்கோட்பாடுகளையும் ஒப்பிடுதல். இரண்டாவதாக, வைதீக மரபின் நிலைத்த உலகப் பார்வையை வள்ளுவர் எவ்வாறு மறுத்தார் என்பதை விளக்குதல். மூன்றாவதாக, பிறப்பொக்கும் கோட்பாட்டின் வழி அவர் முன்வைத்த சமத்துவச் சமுதாயத்தின் தன்மையை வரையறுத்தல்.

புறநானூறு, திருக்குறள் ஆகியன முதன்மைச் சான்றுகளாகவும், திருக்குறள் குறித்த உரைகளும் திறனாய்வு நூல்களும் இரண்டாம் நிலைச் சான்றுகளாகவும் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. விளக்கமுறை, ஒப்பீட்டுமுறை, சமூகவியல் அணுகுமுறை ஆகியவை ஆய்வு முறைகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

3. சங்க இலக்கியமும் வள்ளுவரும்

சங்க இலக்கியத் தொகுப்பில், குறிப்பாகப் புறத்திணைப் பாடல்களில், பாடாண்திணையின் பரிசில் துறை முதலியவற்றில் பரிசில் பெறுவோர் வழங்கும் மன்னனை வாழ்த்திப் புகழ்தலே பெரும்பாலும் நோக்கமாகும். புலவர்கள் மூவேந்தரைவிடக் குறுநில மன்னருடன் நெருங்கிய நட்புக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அதியமானை ஔவையார் பாடும் பாடல்களில் காணலாம். ஆற்றுப்படை நூல்களிலும் புறநானூற்றிலும் ஊனும் கள்ளும் விருந்தின் இன்றியமையாக் கூறுகளாக இடம்பெறுகின்றன.

3.1 ஊன் உணவு

புறநானூற்றின் 235ஆம் பாடலில், சிறிதளவு கள் கிடைத்தாலும் அதனைத் தனக்கே வைத்துக்கொள்ளாமல் புலவர்க்கு வழங்குபவன் அதியமான் என்றும், மிகுதியாகக் கிடைத்தால் புலவர் பாடத் தான் மகிழ்ந்து உண்பான் என்றும் ஔவையார் குறிப்பிடுகிறார். இதனால் அக்காலத்தில் கள்ளுண்ணுதலும் புலால் உண்ணுதலும் வீரர்களின் வெற்றிக் கொண்டாட்டங்களிலும் அரசவை விருந்துகளிலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட பழக்கங்களாக இருந்தமை புலனாகிறது.

இந்த வழக்கத்திற்கு மாறான குரலை வள்ளுவர் புலான்மறுத்தல் அதிகாரத்தில் எழுப்புகிறார். தன் உடலைப் பெருக்கிக்கொள்ளப் பிற உயிரின் ஊனை உண்பவனிடம் அருள் எவ்வாறு நிலைக்கும் என்று அவர் வினவுகிறார்.

தன்னூன் பெருக்கற்குத் தான்பிறிது ஊனுண்பான்

எங்ஙனம் ஆளும் அருள்

(குறள் 251)

புலால் உண்ணாமை என்பது உயிர்க்கொலையின் விளைவை உணர்ந்தவர்க்கே இயல்வது என்பதையும் அவர் வலியுறுத்துகிறார்.

உண்ணாமை வேண்டும் புலாஅல் பிறிதொன்றன்

புண்ணது உணர்வார்ப் பெறின்

(குறள் 257)

ஊன் உணவை ஒழுக்கக் குறைவாகக் கருதாத சமூகச் சூழலில், புதிய சமுதாய அமைப்புக்கு அது பொருந்தாது என வள்ளுவர் கடிந்துரைத்தது அவரது அறவியல் மாற்றத்தின் தொடக்கமாகும்.

3.2 கள்ளுண்டல்

கள்ளுண்ணும் மரபு சங்க இலக்கியத்தில் பரவலாகக் காணப்படுகிறது. இதனைக் கள்ளுண்ணாமை அதிகாரத்தில் வள்ளுவர் கடுமையாகச் சாடுகிறார். கள் உண்ணாதவன் ஒருவன், கள் உண்டு மயங்கியவனைக் காணும்போது, தானும் உண்டால் இத்தகைய சோர்வுக்கு ஆளாவோம் என்பதை எண்ணமாட்டானா என்று அவர் கேட்கிறார்.

கள்ளுண்ணாப் போழ்திற் களித்தானைக் காணுங்கால்

உள்ளான்கொல் உண்டதன் சோர்வு

(குறள் 930)

3.3 வேள்வியும் உயிர்க்கொலையும்

வேள்வி என்னும் பெயரில் உயிர்களைப் பலியிடும் வழக்கம் அக்காலத்தில் நிலவியது. வள்ளுவர் இதனை மறுக்கும் வகையில், நெய் முதலியன சொரிந்து ஆயிரம் வேள்விகள் செய்வதைவிட ஓர் உயிரைக் கொன்று உண்ணாமையே நன்று என்கிறார்.

அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்

உயிர்செகுத்து உண்ணாமை நன்று

(குறள் 259)

அந்தணர் என்பவர் யார் என்பதற்கும் அவர் பிறப்பை அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல், எல்லா உயிர்களிடத்தும் செம்மையான அருளுடன் ஒழுகுவோரே அந்தணர் எனப் பொருள் தருகிறார்.

அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்

செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்

(குறள் 30)

இக்குறள்களைத் திராவிட இயக்கச் சிந்தனையாளர் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு என்னும் நோக்கில் வள்ளுவரின் சிறப்பாகக் கொள்வதுண்டு. வள்ளுவர் தனிப்பட்ட சாதியைச் சாடாமல் உயிர்க்கொலையும் பிறப்பாதிக்கமுமாகிய செயல்களையே மறுக்கிறார் எனவும், அவரது அறம் எந்த ஒரு குலத்திற்கும் உரிமை பாராட்டாத பொது அறம் எனவும் பிறிதொரு பார்வையும் ஆய்வுலகில் உண்டு. இரண்டு பார்வைகளிலும் வள்ளுவர் செயலையும் ஒழுக்கத்தையும் அளவுகோலாக்கினார் என்பதில் மாறுபாடில்லை.

3.4 சமூக மாற்றமும் அறநூல்களின் தோற்றமும்

சங்க காலத்தில் மது, மாமிசம், பலதார மணம் ஆகியவை கண்டிக்கப்படவில்லை என்றும் அவை ஒழுக்கக் குறைவாகக் கருதப்படவில்லை என்றும், சங்கம் மருவிய காலத்தில் தமிழ்ச் சமுதாயம் சீர்கேடடைந்ததால் மக்களின் வாழ்வை உயர்த்துவதற்காக நீதி நூல்களும் அற இலக்கியங்களும் தோன்றி இவற்றைக் கடுமையாக எதிர்த்தன என்றும் சாமி சிதம்பரனார் குறிப்பிடுவதாக ஆய்வுச் சான்றுகள் காட்டுகின்றன. இக்கூற்றின் வழிச் சமூக மாற்றம் நிகழ்ந்தது என்பது விளங்குகிறது; திருக்குறள் அம்மாற்றத்தின் முதன்மைச் சான்றாகும்.

4. வைதீக மரபும் வள்ளுவரின் இயங்கியல் பார்வையும்

வைதீக இந்திய மரபு சாசுவதத் தத்துவத்தை வலியுறுத்துகிறது. அதன்படி, எல்லாம் மாறாத இயல்பினவாகும்; சமூக அமைப்பும் மாற்றமில்லா நிலையுடையது. இந்நிலைப்பாட்டை உடைத்து, உலகம் இயங்கிக்கொண்டே இருக்கிறது, அவ்வியக்கத்திற்கு ஏற்ப நம்மைத் தகவமைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

உலகத்தோ டொட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்

கல்லார் அறிவிலா தார்

(குறள் 140)

எவ்வ துறைவது உலகம் உலகத்தோ

டவ்வ துறைவ தறிவு

(குறள் 426)

நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்

பெருமை உடைத்திவ் வுலகு

(குறள் 336)

இக்குறள்கள் மாற்றத்தை உலக இயல்பாகக் கொள்ளும் இயங்கியல் பார்வையைக் காட்டுகின்றன. நிலையாமையை உணர்ந்து காலத்திற்கேற்பத் தகவமைக்கும் அறிவே உண்மை அறிவு என்பது வள்ளுவர் கருத்து. இதனால் சமுதாயத்தில் ஏற்றத்தாழ்வுகளை நிலைநிறுத்திய வைதீகக் கருத்தியல்களை அவர் மறைமுகமாக மறுக்கிறார் எனலாம்.

5. பிறப்பொக்கும் கோட்பாடு

மக்கள் மேல், கீழ் என்னும் சமனற்ற நிலையில்தான் பிறக்கின்றனர்; அச்சமனற்ற முறையே இயற்கையானது, அதுவே தர்மமும் ஆகும் என்பது வைதீகச் சிந்தனையின் ஆதிக்கக் கருத்தாகும். இதனைச் சிதைக்கும் வகையில், மனிதர் அனைவரும் பிறப்பால் ஒப்பானவர் என்றும் தொழிலாலும் செயலாலுமே வேறுபடுகின்றனர் என்றும் வள்ளுவர் கூறுகிறார்.

பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா

செய்தொழில் வேற்றுமை யான்

(குறள் 972)

பிறப்பினால் அல்லாமல் ஒழுக்கத்தாலேயே குடிப்பெருமை அமையும் என்பதை மற்றொரு குறள் வலியுறுத்துகிறது.

ஒழுக்கம் உடைமை குடிமை இழுக்கம்

இழிந்த பிறப்பாய் விடும்

(குறள் 133)

பிறப்பிலும் தொழிலிலும் உயர்வு தாழ்வு காணும் மனப்போக்கைக் கைவிட வேண்டும் என்பதே இக்குறள்களின் சாரம்.

6. ஒப்பீட்டு நோக்கு

அட்டவணை 1: சங்க கால வழக்கும் வள்ளுவரின் மாற்றுப் பார்வையும்

சமூக நடைமுறை	சங்க இலக்கியக் காட்சி	வள்ளுவரின் நிலைப்பாடு	குறள்
ஊன் உணவு	வீரர் விருந்திலும் அரசவையிலும் இயல்பாக இடம்பெற்றது	அருளுடைமைக்கு மாறானது; புலான்மறுத்தல் வேண்டும்	251, 257

சமூக நடைமுறை	சங்க இலக்கியக் காட்சி	வள்ளுவரின் நிலைப்பாடு	குறள்
கள்ளுண்டல்	புலவர்க்கும் வீரர்க்கும் வழங்கப்பட்ட விருந்துப் பொருள் (புறம் 235)	மயக்கமும் சோர்வும் தருவது; கள்ளுண்ணாமை வேண்டும்	930
வேள்வி	பலியிடல் சமூகச் சடங்காக நிலவியது	ஆயிரம் வேள்வியைவிட உயிர்கொல்லாமை நன்று	259
அந்தணர் வரையறை	பிறப்புசார் மதிப்பு	எவ்வுயிர்க்கும் அருள் பூண்டொழுகு வோரே அந்தணர்	30
சமூக அமைப்பு	மாறாத் தன்மையது என்னும் வைதீகக் கருத்து	உலகம் இயங்குவது; அதனோடு ஒட்டி ஒழுகுவதே அறிவு	140, 336, 426
பிறப்பு	உயர்வு தாழ்வுக் கருத்தாக்கம்	பிறப்பு ஒக்கும்; செயலே வேறுபடுத்தும்	972, 133

மேற்கண்ட ஒப்பீடு, சங்க கால வழக்கங்கள் சிலவற்றிலிருந்து திருக்குறள் தெளிவாக விலகுவதையும், அவ்விலகல் அருள், ஒழுக்கம், சமத்துவம் என்னும் மூன்று அடிப்படைகளில் அமைவதையும் காட்டுகிறது.

7. இனக்குழு மரபின் தொடர்ச்சி: பகிர்ந்துண்ணல்

வள்ளுவர் தம் இனம் சார்ந்த சங்க கால மரபுகளில் சிலவற்றைத் தம் குறட்பாக்களில் கையாண்டுள்ளார். ‘பகுத்து’, ‘பாத்து’ போன்ற சொற்களை அவர் ஆளுவதை இதற்குச் சான்றாகக் காணலாம். சங்க இலக்கிய இனக்குழுச் சமுதாயத்தில் பகிர்ந்து உண்டு வாழ்தல் ஒரு வாழ்க்கை நெறியாக இருந்தது. அவ்வுணவுப் பகிர்வு மரபை வள்ளுவர் தம் அறக்கொள்கையின் அடிப்படையாக்குகிறார்.

பகுத்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல் நூலோர்

தொகுத்தவற்றுள் எல்லாம் தலை

(குறள் 322)

காமத்துப்பாலிலும் இம்மரபு உவமையாகப் பயின்றுவருகிறது. தலைவியின் தழுவல் இன்பத்தை, தம் இல்லத்தில் இருந்துகொண்டு தமக்குரிய உணவைப் பிறரோடு பகிர்ந்து உண்பதனால் உண்டாகும் இன்பத்திற்கு ஒப்பிடுகிறார்.

தம்மில் இருந்து தமதுபாத்து உண்டற்றால்

அம்மா அரிவை முயக்கு

(குறள் 1103)

பிறரோடு உணவைப் பகிர்ந்து உண்ணும் இன்பம் மிகச் சிறந்த இன்பமாக உவமையாக்கப்படுவதிலிருந்து, வேறுபாடின்றிப் பகிர்ந்து வாழ்தலே வாழ்வின் உயர்ந்த நிலை என்னும் வள்ளுவர் பார்வை புலப்படுகிறது.

8. அரசும் குடிகளும்

செங்கோன்மை அதிகாரத்தில் அரசன் குடிகளை முறையாகக் காக்கும் இயல்பையும், கொடுங்கோன்மை அதிகாரத்தில் குடிகளைத் துன்புறுத்தும் ஆட்சியின் தீமையையும் வள்ளுவர் எடுத்துரைக்கிறார். மழையை நோக்கி உலகம் வாழ்வதுபோல, மன்னவனின் செங்கோலை நோக்கியே குடிகள் வாழ்கின்றன என்பது அவர் கருத்து.

வானோக்கி வாழும் உலகெல்லாம் மன்னவன்

கோல்நோக்கி வாழுங் குடி

(குறள் 542)

குற்றவாளிகளைத் தண்டித்தல் அரசின் கடமையே எனினும், அது பயிரிலிருந்து களையைப் பறிப்பதுபோலக் குடிகளின் நலனுக்காகவே அமைய வேண்டும் என்கிறார்.

கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்

களைகட் டதனொடு நேர்

(குறள் 550)

ஆட்சியாளன் குடிகளைத் துன்புறுத்தினால் அத்துன்பத்தால் வடிக்கப்படும் கண்ணீரே அவனது செல்வத்தை அழிக்கும் படையாகும் என்றும் எச்சரிக்கிறார்.

அல்லற்பட் டாற்றாது அழுதகண்ணீர் அன்றே

செல்வத்தைத் தேய்க்கும் படை

(குறள் 555)

முடியாட்சிக் காலத்தில் ஆட்சியாளர்க்கு இவ்வாறு அறமுரைக்கும் துணிவு வள்ளுவரின் சமூகப் பொறுப்புணர்வைக் காட்டுகிறது.

9. வணிகரும் அறநெறியும்

வணிகர்கள் சமுதாயத்தில் பெரும்பங்கு வகிப்பவர்கள்; பண்டமாற்று, வாணிபம் ஆகியவற்றில் இன்றியமையாதவர்கள். அவர்கள் மிகுதியான இலாபம் ஈட்ட முனையாமல் அளவுடன் பொருளீட்டினால் சமுதாயத்தில் குழப்பம் தோன்றாது என்பது வள்ளுவர் கருத்து. தம் பொருளைப் பேணுவது போலப் பிறர் பொருளையும் பேணுவதே வணிக அறம் என்கிறார்.

வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப்

பிறவும் தமபோல் செயின்

(குறள் 120)

வணிகர்க்கு விதிக்கப்பட்ட இக்கட்டுப்பாடு, சமநிலைச் சமுதாயத்தை உருவாக்கும் நோக்குடையது.

10. செல்வமும் ஈகையும்

பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வைச் சீர்செய்ய வளமும் வசதியும் பெற்றவர் அவற்றைப் பிறருடன் ஓரளவு பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதே வள்ளுவர் சிந்தனையின் மையம். இதற்காகவே ஈகை அதிகாரத்தை அவர் வகுத்துள்ளார்.

வறியார்க்கொன் றீவதே ஈகைமற் றெல்லாம்

குறிஎதிர்ப்பை நீரது உடைத்து

(குறள் 221)

அளவுக்கு மீறிய ஆசையும் பிறர்க்குரிய பொருளைத் தனதாக்கிக்கொள்ளும் நடுவுநிலையற்ற உணர்வும் அழிவைக் கொண்டுவரும்; அறிவுடையார் அறம் அறிந்து பிறர் பொருளை விரும்பாதவழியே செல்வம் அவரை வந்தடையும் என்றும் அறிவுறுத்துகிறார்.

அறனறிந்து வெஃகா அறிவுடையார் சேரும்

திறனறிந்து ஆங்கே திரு

(குறள் 179)

11. இரவச்சம்: வறுமையும் சமூகப் பொறுப்பும்

சமுதாயத்தில் ஒழுக்கம் கெட்டுத் தீய வழிகளில் மக்கள் ஈடுபடுவதற்குக் காரணம் என்ன என்று வள்ளுவர் ஆராய்கிறார். ஒருபக்கம் வசதி வாய்ப்புகளோடு வாழ்வோரும், மறுபக்கம் ஒருவேளை உணவுமின்றித் தவிப்போரும் இருக்கும் நிலைக்குப் பொறுப்பு யார் என்னும் கேள்வி எழுகிறது. இரவச்சம் அதிகாரத்தில், பிச்சையெடுத்தே

உயிர்வாழும் நிலையை இவ்வுலகை இயற்றியவன் உருவாக்கியிருந்தால், அவன் அலைந்து கெடுக என்று சினந்து பாடுகிறார்.

இரந்தும் உயிர்வாழ்தல் வேண்டின் பரந்துகெடுக

உலகியற்றி யான்

(குறள் 1062)

இது வறுமை என்னும் சமூகக் கொடுமையின் மீதான கடுமையான அறச்சீற்றம் ஆகும். வறுமையைத் தனிமனிதத் தவறாக அன்றிச் சமூக அமைப்பின் குறையாகவே வள்ளுவர் பார்க்கிறார் என்பதற்கு இக்குறள் சான்றாகும்.

12. தனிமனித ஒழுக்கமே அடித்தளம்

உலக இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் சமுதாயத்தை முன்னிலைப்படுத்திய நிலையில், வள்ளுவரே தனிமனித ஒழுக்கத்தை முன்னிறுத்தினார் என்பர். இது குறித்து க. ப. அறவாணன், இறைமாட்சி முதலிய அதிகாரங்களைக் கொண்ட பொருட்பாலை முதலில் வைக்காமல் அறத்துப்பாலை முதலில் வைத்தது கவனிக்கத்தக்கது என்றும், அறத்துப்பால் குறட்பாக்களில் பெரும்பாலானவை தனிமனித ஒழுக்கத்தையே வற்புறுத்துகின்றன என்றும் குறிப்பிடுகிறார். கா. பஞ்சாங்கம், வள்ளுவர் சங்க இலக்கிய மரபுகளையும் தம் இனம் சார்ந்த மரபுகளையும் சமண பௌத்தத் தத்துவங்களையும் உள்வாங்கிச் செரித்த பின்னர் எல்லோர்க்கும் பொதுவான கருத்துகளை வழங்கினார் என்பார். இவ்விரு கருத்துகளும் இணைந்து, வள்ளுவத்தின் சமுதாய நோக்கு தனிமனித ஒழுக்கத்தின் மீது கட்டப்பட்டது என்பதை உணர்த்துகின்றன.

13. தொகுப்பு நோக்கு

அட்டவணை 2: சமூகப் பிரிவுகளுக்கு வள்ளுவர் வகுத்த அறநெறிகள்

சமூகப் பிரிவு	வள்ளுவர் விதிக்கும் அறம்	அதிகாரம்	குறள்
அரசன்	குடிகளைத் துன்புறுத்தாமல் முறையாகக் காத்தல்; தண்டனை களை பறிப்பதுபோல் நலன் நோக்கியது	செங்கோன்மை, கொடுங்கோன்மை	542, 550, 555

சமூகப் பிரிவு	வள்ளுவர் விதிக்கும் அறம்	அதிகாரம்	குறள்
வணிகர்	பிறர் பொருளையும் தம் பொருள்போலப் பேணி அளவுடன் ஈட்டுதல்	நடுவுநிலைமை	120
செல்வர்	வறியார்க்கு ஈதலும் பிறர் பொருளை விரும்பாமையும்	ஈகை, வெஃகாமை	221, 179
சமுதாயம்	பகிர்ந்துண்டு பல்லுயிர் ஓம்புதல்	கொல்லாமை; புணர்ச்சி மகிழ்தல் (உவமை)	322, 1103
வறியோர் நிலை	வறுமைக்குக் காரணமான அமைப்பின் மீது அறச்சீற்றம்	இரவச்சம்	1062

14. முடிவுரை

சங்க கால வாழ்வியல் வழக்கங்களுக்கும் திருக்குறளின் அறக்கோட்பாடுகளுக்குமிடையே வெளிப்படையான வேறுபாடுகள் இருப்பதை இவ்வாய்வு காட்டுகிறது. ஊன் உணவு, கள்ளுண்டல், வேள்வி ஆகியவற்றை வள்ளுவர் அருளின் அடிப்படையில் மறுத்தார்; வைதீகப் பார்வையை இயங்கியல் நோக்கால் எதிர்கொண்டார்; பிறப்பொக்கும் கோட்பாட்டின் வழிச் செயலையும் ஒழுக்கத்தையுமே மனிதரை மதிப்பிடும் அளவுகோலாக்கினார். அத்துடன், பகிர்ந்துண்ணும் மரபைத் தொடர்ந்து, அரசன், வணிகர், செல்வர் ஆகியோருக்கு அறக்கட்டுப்பாடுகளை வகுத்துச் சமநிலைச் சமுதாயத்தை உருவாக்க முனைந்தார். புதிய சமுதாய வளர்ச்சிக்கு வள்ளுவர் வகுத்தளித்த இக்கருத்துகளை ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் கடைப்பிடிக்கும்போது சமுதாய மேன்மை உண்டாகும் என்பதே வள்ளுவத்தின் செய்தியாகும்.

மேற்கோள் நூல்கள்

References

அறவாணன், க. ப. திருக்குறள் சிந்தனை.

கைலாசபதி, க. சமூகவியலும் இலக்கியமும்.

பஞ்சாங்கம், கா. வள்ளுவரும் கார்ல் மார்க்சும்.

வரதராசனார், மு. திருக்குறள் தெளிவுரை.
திருவள்ளுவர். திருக்குறள்.
புறநானூறு. சங்க இலக்கியத் தொகுப்பு.